

Sygn. akt IV CSK 115/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie
Oddziału Wojewódzkiego w O.
przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (poprzednio w K.) i
[...],
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego S. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.
z dnia 10 października 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego S. K. na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego S. K. wniesioną od wyroku sądu Apelacyjnego w B. z 10 października 2014 r. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej, pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Powołanie się na nią obliuguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawienia własnego stanowiska oraz wykazania konieczności usunięcia nasuwających się wątpliwości w celu rozstrzygnięcia sprawy. Wywód prawny powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Wskazane przez skarżących istotne zagadnienie prawne sprowadza się do kwestii, czy art. 410 i 411 k.c. mają zastosowanie do oceny prawnej żądania zwrotu nienależnie przekazanych przez

Narodowy Fundusz Zdrowia środków dochodzonych następnie na podstawie § 28 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r., w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. nr 81, poz. 484) czy też wskazany przepis rozporządzenia stanowi samodzielną, niezależną od przepisów kodeksu cywilnego i wyłączającą możliwość ich stosowania podstawę prawną domagania się zwrotu nienależnych środków. Nie jest to jednak zagadnienie prawne nowe, dotychczas nierozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, nie publ. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, nie publ.). Wprost przeciwnie, to samo zagadnienie prawne na tle podobnego stanu faktycznego zostało już dostatecznie wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2015 r., IV CSK 343/14, nie publ. wydanym wskutek skargi kasacyjnej S. K., stąd brak jest potrzeby ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat.

W tej sytuacji orzeczono jak w sentencji.

kc